

Czilli Aranka

Testvérek

Nem tudom azonosítani a napszakot. Alkonyszerű komor fényhiány lengi körül a szobát, mintha a világ összes sötétje az ablak alatti ágy ránc-talanra feszített lepedőjére költözött volna. A nyitott ablakon túl verőfényes napsütés, fény, kora délutáni madár-csicsergés.

A szobában csend, amibe szabályos időközönként belesípol anyám légzése. Belézés-szünet-kilézés. Olyan, mintha az élete múlna azon, hogy megtelnek-e a tüdő fáradt hólyagocskái a láthatatlan elixírrrel, majd az utolsó csöppig kipréselik-e annak maradékát magukból az izmok. Hát persze, mert-hogy tényleg az élete múlik ezen!

A mellkas sziklákat emel meg minden adag oxigénért. Szinte kitapint-ható, ahogy ott ül az elmúlás mázsás tudata a mellén, és harangozó lábaival kavargatja a megsűrűsödött rettegést.

A ház előtt napsütötte betonrengeteg, a tér közepén egy padon ül Mária. Mintha rálátása lenne mindenre, ami a szobában történik. Én szemben az ablakkal, mintha rálátásom lenne Mária biztonságot sugalló tündérmosolyára.

Tenyerembe zárom anyám eres, csontos, kékülő kezét, mintha bízhat-nék abban, hogy ha elég határozottan tartom itt, meggondolja magát a halál. Közben mélyeket sóhajtok, mintha ezzel segíthetnék anyámnak levegőhöz

jutni. És ki-kipillantok a fénybe, elka-pom Mária mosolyát, és visszamosoly-gok rá. Minden rendben van. Minden rendben lesz. Ezt jelenti a mosolya.

Anyám agonizál. Már nemcsak az ujjai, az ajkai is kékek, és ahogy nyitott szájjal kapkod a levegőért, látom, hogy a nyelve is szederjes. Szinte fekete. Egyre kevesebb a fény idebenn. Kinn megállt az idő, Mária mozdulatlanul ül a napsütésben és mosolyog. Minden rendben lesz. Mondja a mosolya.

Anyám szemhéja felpattan. Mint egy űzött vad, felül az ágyban.

– Vigyél ki! – préseli ki magából hö-rögve. – Vigyél el innen! – könyörög, és a fény felé mutat. Nyakamra kulcsolja a kezét. Megsajnálom.

Hátamra veszem, vonszolom ki a házból. Mintha térden kúsznék a homokban, olyan nehezen haladok. A tér közepén anyám elengedi a nyakam, talpra ereszkedik, megigazítja a ruhá-ját, és határozott lépésekkel elindul. Hátra se néz, úgy távolodik tőlem.

A pad irányába indulok. Leülök Mária mellé, és a vállára teszem a fe-jem. Október van. Egy éve és egy hó-napja halt meg édesanyám. Egy hónap múlva lesz egy éve, hogy Mária leült a szemközti kanapéra és elmosolyodott. Az ember mindig félúton van a tegnapi és a holnap között. Minden rendben van.

Római emlék

Római emlék II.